

— Ето ви медътъ, — каза мишката. — Дайте ми сега опашката!

Тя сграби опашката и се скри въ дупката.

— Ближи сега, братко, да ближемъ! — рече Куко. — Това ще да е Месечковиятъ медъ.

— Нека види баба, че и ние можемъ да станемъ орли! — викна Мяу. Близаха, близаха, но все кукумявчета си оставаха.

— Да се облѣемъ цѣли! — каза Куку.

Тѣ се подложиха подъ дупката и медътъ се застича по тѣхъ.

По едно време облещиха очи.

— Мяо, приличашъ на удавена мишка!

— Ти на плѣхъ!

— Какъ ще се върнемъ!

— Ти каза да се облѣемъ.

— Ти си глупчо!

— Сега ще видишъ кой е глупчо!

Мяу удари Кука и поиска да хвъркне. Но крилата му бѣха залепнали. Куко го блѣсна, и той падна на земята. Сухи листа полепнаха по перата му. Мяу стана, пѣхна се между краката на Кука и го трѣкулна въ шумака. Така битката продължи дълго.

Най-после дветѣ кукумявчета се спогледаха и изкрещѣха отъ радостъ:

— Гледай, гледай, Куко! Ти си цѣлъ орелъ! Какви дълги жълти пера поникнали по тебе!

— И по тебе, Мяу! И ти си орелъ! Напредъ сега! Нека види баба!

III.

Като попреде какво попреде, баба Кукумявка слѣзе отъ дървото и почна да вика немирнитѣ си внучета:

— Куку, Мяу! Прибирайте се! Стига играхте!

Ала никой не се обади.

